

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa R. P.
przeciwko G. Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 28 lipca 2015 r., sygn. akt I ACa 1020/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka R. P. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Odwołując się do treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia stwierdzić należy, że nie zostały przez skarżącą przedstawione motywy uzasadniające przyjęcie, iż w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji zachodziła nieważność postępowania. Powódka nieważność postępowania wiązała bowiem z niezawiadomieniem pełnomocnika powódki adw. S. P. o rozprawie w dniu 10 kwietnia 2015 r., zaniechaniem doręczenia mu postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 18 maja 2015 r. oraz zawiadomienia o planowaniu przeprowadzenia dowodu z uzupełniającego przesłuchania biegłego w formie wideokonferencji w dniu 24 lipca 2015 r. Uwzględnić jednak należy, iż o terminie rozprawy z dnia 10 kwietnia 2015 r. został zawiadomiony drugi z pełnomocników powódki adw. P. D., któremu również doręczono powołane wyżej postanowienie Sądu Apelacyjnego (k. 459 i 465). Dopiero po tych czynnościach adw. P. D. zawiadomił Sąd, w piśmie z dnia 15 czerwca 2015 r. (k. 476), że nie jest już pełnomocnikiem powódki. Zgodnie z art. 94 § 1 k.p.c., wypowiedzenie pełnomocnictwa procesowego przez mocodawcę odnosi skutek prawny w stosunku do sądu z chwilą zawiadomienia go o tym. Dodać należy, iż przed wydaniem zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku odbyła się rozprawa w dniu 24 lipca 2015 r., o której został już zawiadomiony adw. S. P. (k. 478), na której wykonano postanowienie dowodowe z dnia 18 maja 2015 r. Przytoczone okoliczności uzasadniają wniosek, że nie zachodzi zarzucana w skardze kasacyjnej nieważność postępowania, która uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.

Nie można także uznać, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona. Określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zachodzi bowiem wtedy, gdy zasadność zarzutów

podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym poiegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Tych elementów nie można przypisać przedstawionemu przez skarżącą uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej skarżąca upatruje bowiem w rażącym naruszeniu przez Sąd drugiej instancji przepisów art. 286 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. W istocie, uwzględniając uzasadnienie tego zarzutu, na jego podstawie skarżąca zmierza do zakwestionowania oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji. Tymczasem, zgodnie z art. 398⁹ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące oceny dowodów.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego, na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

